

Det Anarkistiska Biblioteket

Kamrater!

Syndikalistiska Militärkommittén

Syndikalistiska Militärkommittén
Kamrater!
1915

Flygblad från Syndikalistiska Militärkommittén. J. E. Östmans Tryckeri.
Göteborg 1915.

www.anarkistiskabiblioteket.se

1915

I dag firar kapitalismen, staten och patriotismen sina härligaste triumfer, denna vår tids heliga treenighet, som det är mer än en dödssynd att angripa.

Kapitalismen har »expansionsbehov».

Det är den borgerliga vetenskapens vackra omskrivning av kapitalismens *tjuvnadsmani*.

Den tyska kapitalismen för evövringskrig.

Det har redan ockuperat Belgien, vars neutralitet den själv garanterat; den hoppas kunna erövra norra Frankrike för att nå fram till Engelska kanalen; den hoppas kunna erövra de ryska östersjöprovinserna och det ryska Polen och så utvidga och befästa sitt välde; den hoppas kunna utvidga sina kolonier i Asien och Afrika genom ett segerrikt krig i Europa. Tysklands seger betyder den tyska kapitalismens seger, framför allt över Englands kapitalism.

Englands kapitalism vädrade faran. Smyckande sig i oegennyttans vackra klädnad, höjande idealismens fana, föregivande sig vilja skydda det dödstrampade Belgiens självständighet, stormade den fram för att försvara sina handelsinträsen, som hotades av Tyskland.

Omkring dessa båda kapitalistiska inträsemotsättningar, Englands och Tysklands, gruppera sig de övriga ländernas kapitalistiska inträsen i brokig mångfald, allt för sammansatta att här ens antydast.

Och under nationalismens, patriotismens, frihetens, ridderlighetens, osjälvskhetens, barmhärtighetens falska fanor lockar kapitalismen folken ut på slaktfälten för att mörda varandra för kapitalismens skull. Hela Europa vrider sig krampaktigt av smärta och sorg, offrande sitt bästa blod för den heliga kapitalismen.

Se på dessa massor, som väpnade till tänderna, sträva att ödelägga varandra, att döda de motståndare, som de egentligen icke ha något otalt med. Vilket tragiskt öde äro de icke underkastade?

Ni finner bland dem folk med mordlystnadens djuriska instinkt, men de äro få.

Ni finner ibland dem folk, som mena, att kriget är människans högsta uppgift, den mäskliga viljans starkaste kraftyttring, civilisationens yttersta produkt, men dessa stackars vansinniga äro heller icke många. Ni finner ibland dessa folk, som i första ögonblicket av okontrollerad upphetsning låtit sig föras bort i krigstumultets chauvunistiska yra, men de ha snart nyktrat till och däräs vilja till fred, som under normala förhållanden besjäla dem, har åter brutit fram.

Nej, det långt övervägande stora antalet av de millioner och millioner som idag ligga i strupen på varandra *vill* fred. En stor del till och med *hata* kriget och

veta att det är för kapitalismens och imperialismens smutsiga vinningslystnad som de slåss.

Det är ingenting att ta fel av: om det i detta nu företogs en omröstning bland de krigande soldaterna, om de *önskade fred*, så skulle resultatet bli en förkrossande, *fredsropande* majoritetsiffra.

Och likväl slåss de; och äro dömda att slåss.

Det är *statens* välorganiserade busvälde och tyranni över individens frihet, över samhällsmedlemmens vilja, genom chauvinismens inskränkta och föråldrade lidelse, vilken framskapas och upprätthålles genom statens betalda professionella historieljugare och falskmålare i universitet och skolor; och genom alla dess olika våldsinstitutioner: »rättsväsen», fängelse, polis, arkebusering.

Vilken tragisk motsättning mellan dessa massors fredsvilja och krigstväng. Isynnerhet de massor, som kommit från arbetarklass, som i går arbetade med allvar på det internationella förbrödringsarbetet!

Dessa massor ha haft vilja till fred, *men de ha icke förmått att hävda denna vilja, icke förmått att göra den gällande.*

Låt oss, kamrater, lära av deras sorgliga öde! Låt oss hävda *vår* fredsvilja, *göra den gällande, innan det blir försent.*

I Sverge bedriver några små krigsgalna klickar en brottslig, en kriminell agitation för landets deltagande i kriget på Tysklands sida. Sedan åratall tillbaka ha de bedrivit sin skumraskpolitik. De ha skrämt oss med Ryssland för att i rätta ögonblicket så mycket lättare kunna kasta oss i Tysklands armar.

Och detta ögonblick skulle nu vara inne.

Men låt oss säga dessa herrar, dessa kapitalismens vapendragare, dessa despotismens beundrare, att Sveriges arbetarklass aldrig i evighet kommer att låta draga sig ut i kriget, att den till det yttersta, med alla medel vill hävda sin varma vilja till fred.

Låt oss ropa ut detta kamrater!

Vi få icke lita på regeringen, på de styrande. De ha alltid lurat folket och komma alltid att lura det. De kunna vackla, när som helst om vi icke tvinga dem att bevara freden.

Folkets vilja måste vara regeringens lag.

Och folkets vilja *är fred.*

Vi ha hela nationen med oss när vi ropa ut detta, undantagandes några skrikhalsiga minoriteter; men de äro en verklig fredsfara.

Må folket träda fram och bjuda regeringen underkastelse. Arbetarna ha här en mission att fylla. Arbetareklassens fredsvilja ha sympatier överallt i

mellanlagren; Men dessa mellanlager ha ingen kraft, ingen förmåga att bli en makt mot kriget, ty de sakna sammanhållning, sakna organisationer.

Men det har arbetarna.

Må vi icke lita på riksdagen; i handlingens ögonblick ignorerar regeringen riksdagen; det gör alla regeringar i krigstider.

Nej, kamrater! låt oss blott lita på oss själva! Låt oss ta upp frågan i våra fackliga organisationer och där dryfta den aktion Sveriges arbetare måste upptaga om freden skulle komma i fara. Ty endast i och genom våra fackliga organisationer, som förenar oss, som förbrödrar oss, som gör oss till en samlad massa, lik en organiserad här endast där kunna vi skapa det eniga uppträdande, den gemensamma aktion, som ensamt kan bli stark nog att bevara oss för krigets fasor.

Vi vill freden! Och vi vill hävda freden! kosta vad det kosta vill!

Det är det varningens ord som Sveriges arbetare kasta till de styrande; Det är den vilja som behärska hela den svenska underklassen; det är hela folkets vilja.

Och folkets vilja, måste vi organiserade arbetare veta att göra till regeringens lag.

Arbetare! Rusten er till handling för fredens bevarande! Töven icke! Upp med frågan i organisationerna! Börja i dag hellre än i morgon; *då* är det kanske för sent.

Syndikalistiska Militärkommittén.